

Pas over een tijdje zal er een huivering van ontzetting door haar lichaam schieten en als alle alarmbellen gaan rinkelen zullen haar oren dichtklappen. In het uitgerekte tijdsbestek van luttele seconden, voordat die eerste knal wordt gevolgd door een tweede, zal ze beseffen wat er gaande is.

Op dit moment klinken er echter allerlei andere geluiden. Een steeds harder gedruis van gepraat, gelach, rinkelende glazen en bestek op servies. Het gonst en golft heen en weer tussen de tafeltjes op de terrassen bij de restaurants in de haven, weeft een geluidsbehang. Windstoten vanaf zee maken stille scheuren in de scheuring om het volgende moment alles weer samen te voegen tot één grote kakofonie. Toch slaagt het luide gekrijs van kinderen er met enige regelmaat in om het rumoer te overstemmen en erdoorheen te dringen wanneer hun spel net zo eindigt als vermanende ouders al voorspelden: ‘Pas op, anders val je en doe je je zeer.’

De terrasjes in de stad zitten bomvol en hier in de haven, waar de vraag naar zitplekken op een zonnige herfstmiddag een stuk groter is dan het aanbod, heeft de bediening allang gecapituleerd voor alle mensen die een stoel delen of gewoon in de weg staan tussen de tafeltjes.

Zware dienbladen worden demonstratief hard neergezet en geld wisselt weliswaar redelijk in overeenstemming met de prijslijsten van de restaurants van eigenaar, maar wie wat heeft besteld en of je wel uit je eigen glas drinkt, zijn details waar zowel de gasten als het personeel zich ondertussen niet meer druk om maken. Als half september de zon schijnt en de lucht mild is, zijn alle inspanningen om je aan de regels voor het aantal gasten en de drankvergunning te houden zinloos.

Vooraf op een dag als vandaag, wanneer er veel redenen zijn voor een feestje.

Vanaf het podium een eindje verderop klinken krakende en rondzingerende microfoons terwijl gretige politici van diverse partijen elkaar aflossen tijdens hun jacht op stemmen van sceptische Doggerlanders.

De ene spreker na de andere draagt met tegenzin het estafette-stokje over aan de volgende en opnieuw stapt er een gebruiende en casual maar onberispelijk geklede politicus gedecideerd het podium op. Losse woorden als ‘gezondheidszorg’, ‘visquota’, ‘toekomstgericht’, ‘het echt Doggerse’ en ‘onredelijke belastingdruk’ dringen door al het lawaai heen, samen met applaus en af en toe ook boegeroep. Het geheel wordt met regelmatige tussenpozen onderbroken door schelle hits die de een of andere amateur met grijpgrage vingers – vermoedelijk een familielid van de organisator – na elk optreden laat schetteren.

Er is ook andere muziek te horen; loodzware rockriffs en bonkende discotonen uit de jaren zeventig en tachtig banen zich een weg door de stegen rond het Stortorget, waar zich steeds meer mensen verzamelen om deel te nemen aan de eerste prideparade van het land.

Maar zelfs de Doggerlanders die de komende parlementsverkiezingen of pride niets kunnen schelen, hebben reden om op deze een na laatste zaterdag van september het glas te heffen. Vandaag moeten trotse pridedeelnemers en steeds wanhopiger politici de ruimte delen met iets wat nog groter is: de herfstnachtevening, en de traditie schrijft voor dat er begrafenisbier wordt genuttigd vanwege de vliedende zomer.

En wie zich toevallig niet druk maakt om loze verkiezingsbeloften, lhbt-vraagstukken of het feit dat de zomer nu echt voorbij is, heeft vandaag reden om iets te vieren. Af en toe wordt het aantal decibellen nog groter, als er losse flodders worden afgevuurd om aan te geven dat de vrije jacht is begonnen. Weliswaar pas om middernacht, maar alleen al de gedachte dat er de komende drie weken legaal op al het viervoetige wild op de Doggerse eilanden mag worden gejaagd, geeft schietgrage mannen – en tegenwoordig ook enkele vrouwen – reden om koppig vast te houden aan wat de traditie voorschrijft; de vrije jacht wordt namelijk al sinds mensenheugenis

ingeluid met schotensalvo's en grote hoeveelheden Heimö-drank.

Morgen wordt er met scherp geschoten en dan wordt iedereen geacht redelijk nuchter te zijn. Vandaag niet.

Deze zaterdag moeten ze er samen het beste van zien te maken. Volgende week zaterdag was absoluut geen optie geweest: inbreuk maken op het grote oesterfeest zou de ontluikende lhbt-beweging bepaald geen goed hebben gedaan, en de politicus die onverhoopt de euvele moed zou hebben om tijdens Oistra een verkiezingstoespraak te houden, zou zijn eigen graf delven.

Voor alles is een tijd, en vooral voor Oistra.

De rest zal dus vandaag moeten worden gevierd; de Doggerlanders grijpen elke gelegenheid aan om helemaal los te gaan voordat het winterseizoen begint en er niet bepaald veel meer is om je over te verheugen.

Er is ook maar weinig nuchterheid te bekennen in het gezelschap dat zich heeft verzameld om de lange tafel waaraan Karen Eiken Hornby nu een afgunstige blik werpt op glazen met bitter bier, volle wijn, verkoelende gin-tonic en rokerige whisky.

Ze zitten bij de lage stenen muur die langs het zuidwestelijke deel van het havengebied loopt, en Karen vermoedt dat het aan Kore, Brynn of wellicht Gordon te danken is dat ze ondanks de moordende concurrentie een plekje hebben weten te bemachtigen. De mannen van KGB Production staan blijkbaar op goede voet met het personeel van elke eettent in de stad.

Vanaf de andere kant van het havenplein horen ze applaus als een nieuwe spreker het podium betreedt. Karen probeert te zien wie het is, maar er staat een parasol in haar blikveld. Ze werpt een blik op Aylin, die beter zicht heeft en gespannen dezelfde kant op kijkt. Maar kennelijk is het niet haar aanstaande ex-echtgenoot die op dit moment op de microfoon tikt, want ze ontspant tijdelijk weer.

Karen vermoedt dat Aylin van tafel zal gaan wanneer het Bo Ramnes' beurt is om te spreken. Ze hadden moeten praten als Brugman om hun vriendin zover te krijgen dat ze met hen feest kwam vieren, al was het maar voor even.

Zachtjes steunend gaat Karen moeizaam verzitten; ze vertrekt haar gezicht als ze onder in haar rug een pijnsteek voelt, veegt een lok haar van haar voorhoofd en neemt een slok mineraalwater.

Nog vier weken.

‘Hoe gaat het? Je krijgt dat kind toch niet nu, hè? Daar hebben we geen tijd voor, hoor.’

Eirik buigt zich naar haar toe. Zijn glimlach kan niet helemaal verhullen dat hij bezorgd is. Ze dwingt haar mondhoeken omhoog.

‘Het is mijn rug maar. En ik ben veel te nuchter voor al deze herrie.’

‘Ja, het is een hoop lawaai. Het is mij ook bijna te veel.’

‘Moeten jullie zo niet naar het plein?’ vraagt ze na een blik op haar horloge.

‘Ja. De parade vertrekt over drie kwartier. Als ik hem los kan rukken.’

Eirik maakt een hoofdgebaar in de richting van het andere uiteinde van de tafel, waar Kore in een levendig gesprek is verwickeld met Brynn. Vermoedelijk over het werk. Vermoedelijk moet er weer een artiest naar de mond worden gepraat, vermoedelijk zal iemand bulderend tegengas geven en dreigen niet meer aan de opnames mee te werken, vermoedelijk krijgt iedereen het met iedereen aan de stok.

En vermoedelijk komt het allemaal weer goed. Ook deze keer.

‘En waarom zien we jou niet in zoiets pikants?’ vraagt Karen met een knikje naar een man die een eindje verderop tussen twee tafels danst.

Hij is afgetraind en gebruind, glanst van de olie. Zijn outfit bestaat uit een korte zwembroek in een roze metallic kleur, een lila pruik, een gigantische verenboa in alle kleuren van de regenboog. En badslippers.

Zijn kledingkeuze is echter best conservatief vergeleken bij de uitdossing van een aantal anderen in de gestage stroom op de Strandgate, die via dwarsstraten in de richting van het Stortorget verdwijnt. Alles van lurex en pailletten, veren en latex of zwart leer lijkt ter ere van deze dag uit de kast te zijn getrokken.

Eirik From daarentegen is zoals altijd onberispelijk gekleed in een lichtgrijze pantalon en een wit, pas gestreken overhemd dat hij in Londen heeft gekocht. Vanwege de feestelijkheden heeft hij wel zijn das thuisgelaten en is zijn colbert vervangen door een zachtlila kasjmieren pullover, die hij met een bedrieglijke nonchalance om zijn schouders heeft geslagen.

‘Verder dan dit ga ik niet,’ zegt hij en hij knijpt in een kasjmieren mouw. ‘Vind je dat niet voldoende dan?’ voegt hij er met een

hoofdbeweging in de richting van zijn vriend aan toe.

Samen kijken ze naar het lange, zwarte haar van Kore, dat in een vlecht op zijn rug hangt, de rode bandana, zijn zwarte ogen, de zilveren ringen in zijn oren en zijn blote armen, die onder de tatoeages zitten.

‘Hij ziet er net zo uit als anders,’ zegt Karen. ‘Volgens mij heeft geen van jullie iets extra’s gedaan. Hoe voelt het trouwens?’

‘Tja, als je het me twintig jaar geleden had gevraagd, dan had ik niet gedacht dat deze dag ooit zou komen. Nu vind ik het alleen maar pijnlijk dat het zo lang heeft geduurd. Maar het voelt goed. Heel goed zelfs.’

‘Je weet dat ik heel graag mee had gedraafd, maar dat gaat gewoon niet,’ zegt ze met een gebaar naar haar grote buik.

‘Je hebt een geldig excuus. Maar volgend jaar... En dan moet mijn petekind er ook bij zijn. Waar is de vader eigenlijk?’

‘Leo wilde nog naar de studio; hij moest iets wegbrengen of ophalen, maar hij kan elk moment hier zijn. Volgens mij loopt hij wel een eindje met de optocht mee. Daarna mag hij mij naar huis brengen. Ik trek dit niet goed in mijn toestand.’

‘Slecht getimed. Waarom moest je ook zo nodig op dit moment hoogzwanger zijn?’

‘De grote vraag is eigenlijk waarom ik op mijn leeftijd zo nodig zwanger moest zijn.’

‘Ja, we worden echt oud,’ zegt Eirik met een blik op de man in de roze zwembroek. ‘Stel je voor dat we bijna vijft...’

‘Zoals gezegd, slecht getimed,’ onderbreekt Karen hem. ‘Dus ik vier mijn verjaardag dit jaar ook niet. Maar ik ga tot het grote moment daar is in elk geval niet meer aan het werk. Ik heb de laatste weken vrij genomen.’

‘Is dat je chef niet?’ vraagt Eirik. ‘Die man daar bij Marike, die zijn buik inhoudt.’

‘Smeed? Nee, waarom zou hij...’

Karen buigt zich naar voren en tuurt in de richting die Eirik heeft aangegeven. Aan de korte kant van de lange tafel, naast Marike Estrup, staat iemand met een biertje in zijn hand. Zijn buik hoeft hij niet bepaald in te houden, denkt Karen terwijl ze de slungelige man bekijkt; je kunt van Smeed zeggen wat je wilt, maar hij is goed in vorm. Wat haar echter verbaast, is dat hij glimlacht.

Of beter gezegd, corrigeert ze zichzelf in gedachten, wat verrassend is, is dat hij iets zegt waardoor Marike, net op het moment dat ze een slok wil nemen, zo hard moet lachen dat haar wijn over de rand van het glas gutst.

Jounas Smeed, hoofd van de Doggerse recherche, geboren met een zilveren lepel in de mond, een teleurstelling voor zijn vader omdat hij de politie verkoos boven een juridische carrière. Toch zelfverzekerd en arrogant met het aangeboren gemak dat puur en alleen het gevolg is van een geprivilegieerde jeugd.

En Marike Estrup. Een geïmmigreerde Deense keramiëkkunstenaar. Ze is lang en vrijmoedig en spreekt soms met een onbegrijpelijk dialect wanneer de Doggerse woorden niet toereikend zijn en worden vervangen door een Noord-Jutlands gebries.

‘Die roodharige kleifeministe’, had Smeed haar na hun vorige ontmoeting genoemd. Maar geen van Karens vrienden lijkt bij Jounas Smeed in de smaak te vallen. Hij blijft Leo Friis daarom koppig ‘die zwerver met wie je samenwoont’ noemen en Kore en Eirik ‘die homo’s, hoe ze ook maar heten’.

Marike op haar beurt vindt het geen punt om de weinige keren dat Karens chef ter sprake komt hem iets te noemen als ‘die ondraaglijke hufter’ of ‘de sukkel met wie je vorige keer tijdens Oistra in bed bent beland’.

Nee, zijn buik hoeft hij niet in te houden, maar hij is wel een beetje meer rechtop gaan staan, beseft Karen terwijl ze het onverwachte schouwspel gadeslaat. En het lijkt er verdomme op dat hij geïnteresseerd luistert naar iets wat Marike zegt. Hij knikt en lacht. Onderdrukt geen gaap, bereidt geen tegenargument voor, zoals tijdens de gesprekken die Karen op haar werk met hem probeert te voeren.

Meestal, niet altijd. Nu de herinnering aan de pijnlijke nacht bijna een jaar geleden is verbleekt, gaat het een tikkeltje beter. Nu hij zijn wonden heeft gelikt nadat Karen duidelijk had gemaakt dat het een misstap was die nooit zal worden herhaald. Nu hij uiteindelijk heeft geaccepteerd dat zijn dochter Sigrid liever bij Karen en Leo in Langevik woont dan bij haar vader in het populaire Thingwalla.

Een tikkeltje beter.

Karen slaat haar chef gade en hij werpt een korte blik haar kant op. Het volgende moment drinkt hij zijn bierglas leeg, zet het op tafel en buigt zich naar voren om iets tegen Marike te zeggen, die

met haar hele gezicht glimlacht. Dan knikt hij kort naar zijn ondergeschikte, inspecteur bij de recherche Karen Eiken Hornby, en verlaat het gezelschap.

Met een beetje geluk spreek ik die klootzak pas over een halfjaar weer, denkt ze. Ze had nog voldoende overuren en vakantiedagen toen ze een week geleden had aangekondigd dat ze van plan was om vanaf maandag tot aan de bevalling vrijaf te nemen. Geen complicaties, geen ziekteverlof, gewoon moe.

En bijna vijftig.

Smeed had niet geprotesteerd; voor de verandering was de afdeling voltallig en liepen er geen zware onderzoeken. De waarheid is ook dat niemand, zelfs politiechef Viggo Haugen niet, Karen Eiken Hornby na de gebeurtenissen van afgelopen jaar een welverdiend verlof zou durven weigeren. Vermoedelijk zou hij wel graag willen dat ze ontslag nam.

De man in de roze metallic broek is opgehouden met dansen. Nu is hij achter een andere man gaan staan en heeft zijn armen en zijn verenboa om hem heen geslagen en leunt teder met zijn kin op zijn hoofd. In een gunstige windvlaag hoort Karen hen zeggen dat ze nu moeten gaan als ze op tijd op het plein willen zijn.

Eirik en Kore zijn kennelijk tot dezelfde conclusie gekomen en seinen naar elkaar dat het tijd is om hun glas leeg te drinken en op te stappen. Ze krijgt een snelle omhelzing van Eirik, terwijl Kore onderweg naar de uitgang vanuit de verte wuift. Gestommel en geknerp van stoelen op het grind wanneer de mensen van de tafeltjes om hen heen ook aanstalten maken om te vertrekken.

Op hetzelfde moment weerklinkt een scherpe knal en Karen verstijft instinctief.

Dat klonk niet als een losse...

Ze wordt in haar gedachten onderbroken door een schreeuw aan de andere kant van het havenplein. En gedurende de onwezenlijk uitgerekte seconden die verstrijken voordat het geluid nog een keer te horen is, schiet de adrenaline door haar lijf, raast het bloed naar haar hoofd en doet ze een onhandige poging om te gaan staan.

Het lukt haar niet. Ze kan alleen maar een waarschuwing roepen voordat de volgende knal te horen is.

‘Duik weg! Verdomme! Iemand schiet op ons!’

‘Het is beter als jij met haar praat. Tegen mij zegt ze niets.’

Leo Friis maakt een gebaar dat zowel uiting geeft aan zijn bezorgdheid als aan zijn gelatenheid.

Eleanor Eiken kijkt met een zucht naar de verhuisdozen. Leo heeft gelijk. Al zal Karen vermoedelijk ook niet naar haar moeder luisteren. Het is niet bepaald de eerste keer dat ze het heeft geprobeerd. Het terloops heeft genoemd, op de mogelijkheid heeft gewezen: misschien zou het goed zijn als Karen de inhoud eens doornam. Moed vatte en... ja, wat eigenlijk?

Als ze al tien jaar lang weigert om de dozen te openen, zal ze nu niet van gedachten veranderen.

‘Hier moeten ze hoe dan ook weg,’ zegt Harry en hij zet de derde en laatste doos op de andere twee. ‘Naar de kelder of naar de vuilstort. Hier kunnen ze niet blijven. Ze staan in de weg, snapt ze dat dan niet?’

‘Ik zal met haar gaan praten,’ zegt Eleanor, terwijl ze hem bezorgd aankijkt. Klinkt hij niet heel hijgerig als hij ademhaalt? Piept het in zijn borst?

Misschien is het stom dat ik hem zijn gang laat gaan. Zesenzeventig, een paar jaar ouder dan ik, en mij begint het ook al zwaar te vallen. Ik herinner me niet dat de zoldertrap vroeger een probleem was. Maar ja, hoe zou ik hem tegen kunnen houden? De verbouwing van een zolder is voor Harry Lampard ongeveer net zo verleidelijk als een sappig bot voor een wilde hond.

Ze kijkt Leo aan en ziet dat hij hetzelfde denkt.

‘Laat ze daar maar staan. Voor vandaag heb je wel genoeg zware dingen getild,’ zegt hij. ‘Ik moet nu weg, wil ik op tijd komen. Eigenlijk zou ik eerst even langs de studio, maar ik weet niet of ik dat

wel red,' voegt hij er met een blik op zijn horloge aan toe.

'Moet je echt naar die parade?' vraagt Harry. 'Je bent wel tenger, maar geen homo, als ik het goed heb begrepen,' zegt hij grijnzend.

Leo antwoordt niet. In plaats daarvan rekt hij zich uit en slaat zijn arm om de schouders van de oudere man. Harry Lampard mag dan zo stevig zijn als een stier, zelf is hij in elk geval een kop groter.

'Mannen...' moppert Eleanor. 'Zorg alsjeblieft dat Karen op tijd thuis is. Eigenlijk zou ze in haar toestand helemaal niet de straat op moeten. Ik snap niet dat ze er de energie voor heeft. Toen ik zwanger was, was er geen sprake van...'

Leo Friis trekt zijn jas aan.

'Ik werp haar over mijn schouder en sleep haar als een pas geschoten ree mee naar huis. Werk jezelf niet uit de naad. Denk eraan dat jullie oud zijn.'

Een bezoekje aan de studio kan ik wel op mijn buik schrijven, denkt hij twintig minuten later als hij door de voorruit tuurt. Hij heeft het stijgende deel van de kustweg zojuist achter zich gelaten en nu loopt die slingerend naar het lagergelegen centrum van Dunker. Het ziet zwart van de auto's. Auto's die doodstil lijken te staan.

Zonder zijn ogen van de weg te halen steekt hij zijn hand uit en zet de radio aan. Natuurlijk zijn er op een dag als deze files. Ik moet maar even bellen om te zeggen dat ik wat later kom.

Maar het is niet de gebruikelijke, droge presentator die vanuit de studio over de verkeerssituatie in de hoofdstad vertelt. Het geluid van een opgewonden stem vult de auto.

'Ik bevind me op dit moment vlak bij het havengebied, waar mensen zich hebben verzameld om niet alleen te vieren dat...'

Op de achtergrond weerklinkt een luide knal en een halve tel later is de stem van de verslaggever terug.

'O, mijn god...'

Idioot, denkt Leo als de verslaggever het uitroept. De plaatselijke radio heeft het vermogen om van elk evenement in de stad iets gigantisch te maken. En nu willen ze een paar zonderlingen die de vrije jacht schietend inluiden spannend laten lijken. Veel succes.

'Hallo, wat gebeurt er eigenlijk?' vraagt de presentator in de studio vrolijk, maar met enige onzekerheid in zijn stem. 'Het lijkt er wild aan toe te gaan bij jou.'

Gekraak en enkele haperende woorden van de verslaggever, die worden overstemd door geschreeuw op de achtergrond.

Weer een harde knal en dan is de stem terug. Hijgend nu.

‘Het... Het lijkt alsof er wordt geschoten. Ik kan het vanaf deze plek niet goed zien, maar de mensen komen nu mijn kant op hollen. Ja, iemand heeft het vuur geopend. Op de menigte.’

De rest is niet te verstaan.

Leo’s handen omklemmen het stuur met stijve vingers. Nog voordat de woorden helemaal tot hem zijn doorgedrongen, begint zijn hart te bonken en een golf van misselijkheid doet de voorruit krimpen tot een smalle, zwarte tunnel.